

[Niels Kr. Nielsen.]

nemlig når det drejer sig om optagelse af husdyr, hvilket omhandles i kapitel III. Ifølge § 7 hjemles der en jordbruger ret til optagelsespenge for de husdyr, som han eventuelt har optaget, og i § 7, stk. 2, sidste punktum, findes der en bestemmelse, som går ud på, at hvis en flok husdyr optages, kan der højst kræves optagelsespenge for 5 dyr. Jeg synes, at denne bestemmelse er i ringe samklang med lovforslagets ånd: at enhver skal have det fulde ansvar for sine husdyr.

Hvis vi f. eks. tænker os det tilfælde, at en husmand har 5 køer, som bliver optaget af en bruger, der har 10, 20, eller f. eks. 50 køer, må vedkommende husmand betale optagelsespenge for alle sine 5 køer. Men omvendt, hvis den større besætningsbesidders køer bliver optaget af husmanden, kan denne kun få optagelsespenge for 5 dyr. Jeg synes, det er en mærkelig bestemmelse på baggrund af den ansvarsfølelse, der egentlig i henhold til lovforslagets indledning skulle danne grundlaget for denne lovgivnings bestemmelser.

Det kan jo diskuteres, hvorvidt det beløb, som optagelsespengene skal udgøre, er for højt eller for lavt, og jeg finder, det er rigtigt, at der åbnes mulighed for, at de fastsatte takster, enten af landbrugsministeren eller på anden måde, kan ændres i forhold til de gældende priser.

Bestemmelsen i lovforslagets § 9 om, at husdyr, der må formodes at kunne indbringe en højere pris ved slagtning end ved salg, ved auktion skal afhændes til et nærliggende slagteri eller slagtehus, er et afgjort fremskridt i forhold til den nugældende lov. Det hænder nemlig ofte, når en mand har optaget et husdyr og så averterer dette til salg, at der ikke møder nogen for at købe det, og så sælges det til en helt vanvittig lav pris.

I lovforslagets afsnit om vurderingsforretningerne bestemmes det i § 19, at de af kommunerne beskikkede vurderingsmænd kan afsige en kendelse om erstatningers størrelse, en kendelse, der dog kan indankes for civildommen, og dette er et

afgjort fremskridt i sammenligning med den gældende lov.

Idet jeg tager et vist forbehold overfor § 7, stk. 2, om, at der kun kan kræves optagelsespenge for højst 5 dyr — hvad jeg formoder at der sammen med meget andet kan forhandles om i et kommende udvalg, vil jeg medvirke til lovforslagets videre behandling her i det høje ting.

Fuglsang: Jeg kan som de foregående ærede ordførere tilsige mit partis velvillige støtte til det her fremsatte lovforslag. Forslaget fremtræder jo som en ajourføring af den hidtil gældende, efterhånden noget gamle lov. Der er således indsat bestemmelser vedrørende pelsdyr, som efterhånden spiller en ganske stor rolle, og som samtidig meget adskiller sig fra de andre husdyr, bl. a. fordi de meget hurtigt overgår til vild tilstand.

Jeg kunne tænke mig at sige nogle ganske få ord om lovforslagets § 17, den paragraf, som handler om færdsel på fremmed grund. Som en slags baggrund for bestemmelserne i § 17 nævnes i kommissionsbetænkningen eksempler på, hvordan børn her i København omegn har ødelagt hvedemarker ved at lave huler i dem eller kløvermarker ved at spille fodbold på dem, og jeg tvivler ikke om, at der rundt omkring fra hele landet kunne nævnes talrige eksempler af samme art. Folks optræden i skovene behøver man jo heller ikke at spilde mange ord på, vi kender allesammen det begreb, som man med et lidet poetisk udtryk kalder „skovsvin“. Alle den slags ting kan og bør selvfølgelig ikke forsvares, men mon man ikke her med Holberg skulle spørge: „Hvorfor drikker Jeppe?“

Det er selvfølgelig rigtigt, at børn ikke bør ødelægge værdier, og det er selvfølgelig rigtigt, at man ikke bør skæmme naturen eller ødelægge skovene; men det er dog også sådan, at børnene skal have et sted at være, og menneskene i vore dages voksende storbyer må have et sted, hvor de kan få adgang til naturen, til frisk luft, til skov og strand. Der stiller spørgsmålet sig i mange tilfælde således: Hvor skal de tage hen? Man be-